

обърташе и въртеше, тъй щото тълото са искривяваше болезнено и утروшаваше. На таквази една мъка изложихъ бѣдната жена, която подирь малко заприлича на полумъртва. Арбуезъ са приближи за да я принуди да са припознае виновна, но тя мълчеше.

— Не са раскайва! рече Арбуезъ нажалено.

На тѣзи думы палачытъ я свързахъ съ вѣжбы тѣй стегнѣто щото кръвта на бѣдната жена стрѣляще по палачытъ ѝ. Тогази тя извика болезнено и тѣй жално щото и камънитѣ быхъ са покъртили. Арбуезъ пакъ са приближи.

— Исповѣдай, сестро моя, рече ѝ Арбуезъ пакъ кротко.

Като не можаше да говори злочестата жена съ глава са отричаше.

— Не са раскайва, повтори инквизиторьтъ.

Тогасъ палачытъ турихъ на лицето ѝ тънко платно мовро на което единьтъ край пѣхнѣхъ въ устата ѝ, а другийтъ въ носа ѝ; послѣ наливахъ полека вода въ устата ѝ и въ носѣ ѝ. Водата влѣзваше капка по капка презъ платното въ устата и въ носа: и бѣдната жертва като немощаше да дыше, мѣчаше са да гълта водата. Но палачытъ непреставахъ отъ време на време да стягатъ вѣжбата на тѣлото ѝ, тѣй щото тѣ са впихъ доро до костытъ ѝ.

Ужасно бѣ туй мѣчање. То трая единъ часъ, и при сѣко стѣганье на вѣжбата бѣдното туй твореніе издаваше вѣкъ послабъ и пожаловитѣ. Най полирь гласьтъ ѝ станъ толкози слабъ, щото лѣкарьтъ на инквизицията като пристѣпи до мѣчимата и похвана жилата ѝ, обрнѣ са къмъ великия инквизиторь и рече:

— Преосвещенный, тѣзи жена не може вече устоя на мѣкытъ.

Нека я овѣржѣтъ, рече Арбуезъ; мѣкытъ са отлагать за другый пѣтъ.

Палачытъ магнахъ тосъ часъ платното, но като развър-